

[Glistrup.]

praksis trænger sig meget mere på. For udgangspunktet er jo, at hvem som helst, Pedersen og Jensen, kan indgå, som de vil, aftaler om indeksregulerede ordninger, så man i gældsbreve og underholdsbidragskontrakter, og hvad man nu ellers kan tale om, indfører pristalsregulering. Det er noget ganske almindeligt, det forekommer jo også på arbejdsmarkedsområdet, at man har de pristalsregulerede aftaler, men det er på de andre punkter, det, der falder ind under justitsministeriet, til en vis grad under handelsministeriet og boligministeriet, trangen melder sig for at få klare regler. Og det er med dette sigte, vi i fremskridspartiet går ind i udvalgsarbejdet. Vi vil være velvillige, men påpasselige. Det er tiltrængt, når man ser et forslag som det foreliggende.

Enggaard (V):

Socialdemokratiet og det radikale venstre har valgt i fællesskab at lancere et forslag om værdisikret opsparing. Det hedder i bemærkningerne til forslaget, at sigtet med denne nye ordning skulle være at muliggøre finansiering af nyt boligbyggeri med en lav udgangsleje.

Sigtet med forslaget er prisværdigt, at man vil styrke den del af opsparingen, som ikke sker i fast ejendom o. lign., for derved at dæmpe inflationen. Umiddelbart lyder forslaget besnærende, men det vil utvivlsomt i praksis være forbundet med betydelige vanskeligheder, og der vil være en række ulemper knyttet til systemet.

Forslaget pålægger finansministeren at fremsætte lovforslag om reglerne for en indeksreguleret opsparing, således at kompensation for pengeforringelse er skattefri, ligesom den modsvarende udgift for skyldneren ikke skal være fradragsberettiget udgift.

De vanskeligheder, som er knyttet til forslaget, vil nok ikke mindst gælde for erhvervene, der kun meget vanskeligt vil kunne binde sig for en regulering af gælden efter en inflation, som man ikke kender ud i fremtiden. Dermed turde også mulighederne for, at banker og sparekasser kan gå ind i systemet, være stærkt begrænsede. Det vil de også være allerede i kraft af de regler, som er formuleret, hvorefter der til enhver tid skal være balance mellem aktive og passiver i indeksregulerede lån. Det har allerede været

berørt tidligere i debatten i dag. Man tør næsten ikke tænke på, hvor kompliceret en opgave dette vil kunne blive i praksis.

Det fremgår ikke af forslaget, i hvilket omfang forslagsstillerne forestiller sig, at det nuværende obligationsmarked vil gå over på indekssystemet, men da det jo er en klar hensigt med forslaget at anvise en finansieringsmulighed for i hvert fald 8.000 sociale boliger om året plus formentlig en del af det private byggeri, er der vel tænkt på udstedelse af langfristede obligationer for adskillige milliarder kroner pr. år. Jeg tror, at denne kombination af normale obligationer og indeksregulerede obligationer på det samme marked vil være forbundet med adskillige problemer. Det er belyst over for folketingets politisk-økonomiske udvalg for et års tid eller så siden, jeg tror i øvrigt i et udmærket bilag, undertegnet af hr. Per Hækkerup, hvoraf jo også fremgik en række af de problemer, som er knyttet til det at have omsættelige indeksregulerede obligationer i den situation, som må forudses inden for det europæiske fællesmarked, hvor vi går frem imod, at dette obligationsmarked skal gøres frit. Jeg går ud fra, at begge de to forslagsstillende partier fortsat vedstår, at et frit kapitalmarked inden for de 9 landes fælles marked er målsætningen.

Jeg skal ikke her gå langt ind i spørgsmålet om, hvordan huslejeudviklingen i indeksfinansieret byggeri vil kunne forme sig. Det er ting, som utvivlsomt mere hører en boligdebat til end denne principielle debat i dag. Men der er som bekendt mulighed for, at der efter få år opstår udlejningsvanskeligheder for det først byggede boligbyggeri, finansieret efter indeksmetoden, og i sådanne situationer ved vi desværre erfaringsmæssigt, at der rejses krav om ny statsstøtte, mens nybyggeriet samtidig forceres, fordi udgangslejen er billig. Man kan stille spørgsmålstegn ved, hvad renten for en sådan indeksfinansiering i virkeligheden vil blive, og om den vil kunne blive så lav som det, man forudsatte under forårets boligforhandlinger, hvor der jo regnedes med ca. 2½ pct. i egentlig rente.

Man vil forstå, at venstre nærer betænkeligheder ved at cementere den opfattelse, at en kraftig inflation er en given ting, og med det som udgangspunkt indrette alt derefter. Vi finder, at det forslag, som er fremsat,